

Lähetin Tampereen tuomiokirkkoseurakuntaan 1.8.2005 kolehti/taloudellisen anomuksen työmme tukemiseksi.

Tuomiorovasti Olli Hallikainen lähetti 2. elokuuta 2005 klo 12.37 sähköpostiviestin:

”Re: Kolehtianomuksenne

Hyvä Upe Poutiainen.

Kiitos kolehtianomuksestanne ja siitä työstä, jota teette köyhien auttamiseksi lähialueilla Venäjällä ja Itä-Euroopassa. Olen myös kiitollinen siitä että olette avustaneet Yhdelle näistä -projektia katulasten auttamiseksi.

Olen päättänyt että tänä ja ensi vuonna ohjaan seurakuntamme lähialueavun kolehdit suoraan Yhdelle näistä -projektille Martinus -säätiön kautta, joka on Tampereen seurakuntien oma diakoninen säätiö. Näin ollen en katso mielekkääksi ”hajottaa” kolehteja muille vastaavaa työtä tekeville järjestöille.

Toivotan Teille ja Suomen Idäntyölle menestystä ja Jumalan siunausta.

Tervehtien

Olli Hallikainen

tuomiorovasti, Tampere”

Vastasin Olli Hallikaiselle 2. elokuuta 2005 klo 20.00:

”Hyvä Olli Hallikainen

Kiitos viestistäsi.

Tulen lähettämään Sinulle kaksi kertaa vuodessa kerjuukirjeen, joka on samalla infoa tekemästämme työstä.

Työmme on mahdollista vain ja ainoastaan seurakuntien tuella.

Yleisimmin seurakunnat tukevat työtämme kolehdein.

Ehkäpä voit tukea työtämme kahden vuoden kuluttua.

Siunaavin terveisin

Upe Poutiainen

kerjäläinen, Tervakoski”

Muutama päivä myöhemmin lähetin Olli Hallikaiselle alla olevan kirjeen syvästi tietoisena siitä, mitä kirjeestäni seuraisi. On sanomattakin selvää, että tuon kirjeen jälkeen kaikki kolehtianomuksemme Olli Hallikaisen seurakunnalle ovat olleet turhaa paperin tuhlausta. Toisin sanoen, Olli Hallikainen veti ”herneen nenäänsä”. Näin nämä Olli Hallikaisen tapaiset kirkkoruhtinaat ymmärtävät ”reilun pelin”.

Tosin Martinus-säätiö tarjosi minulle vanhoja vaatteita ja jalkineita rahdattavaksi Suomen Idäntyön kustannuksella Venäjälle ja Olli Hallikaisen äiti tarjosi antiikkista puimakonetta myös **rahdattavaksi** Suomen Idäntyön kustannuksella Venäjälle. (lumppuja ja romurautaa!!!) Kieltäydyin molemmista tarjouksista.

Suomen Idäntyö UP ry.

Apua yli rajojen

www.suomenidantyoup.fi

Hyvä Olli Hallikainen

Palaan vielä 2. elokuuta lähettämäsi sähköpostiviestiin.

Yritän kertoa, miksi näin teen. Johdonmukaisuuden vuoksi minun on palattava ajassa taaksepäin aina vuoteen 1990. Olin tuolloin kuolemansairaana eräässä espanjalaisessa luostarissa. Jumala kysyi minulta, menenkö minä minne Hän minut lähettää. Vastasin meneväni hautaan. Jumala kuitenkin lupasi antaa minulle tehtävän ja voimia sen toteuttamiseen.

Marraskuussa 1990 Hän paransi minut Madeiralla.

Joulukuun 13. päivänä 1994 sain tämän tehtävän. Ensimmäinen kerjuusoittoni tuotti 150 pakettia keksejä. Nyt olemme tässä. Olemme toimintamme aikana antaneet apua hätää kärsiville lähimmäisillemme yli 40 miljoonan euron edestä.

Uskallan väittää, että minutkin on virkaan asetettu, tosin ei kovin juhlavin menoin eikä suuren yleisön läsnä ollessa. Minusta tuli kerjäläinen. Työtäni en häpeä. Se on minulle etuoikeus.

Vastoinkäymisiä, vaikeuksia ja selkään puukottajia ei ole totisesti puuttunut. Valitettavan monet näistä selkään puukottajista ovat liehuneet liperit kaulassa! Tosin vastapainona työmme todellisissa tukijoissa ja ystävissä on paljon kirkkoherroja, jotka kantavat työllemme jopa viisi, kuusi hyvää kolehtia vuodessa. Kuten aikaisemmin kerroin, työmme rahoitus on täysin seurakuntien kolehtien varassa. Seurakunnista 82,987% on jossain vaiheessa tukenut työtämme, tosin suurin osa kolehdein.

Antti Pentikäisen tultua KUA:n johtajaksi sain lupauksen, että meidän kapulointi ja mustamaalaus KUA:n taholta loppuu!

Työmme on ollut pääasiassa nälkäisten ja sairaiden ihmisten ruokkimista ja auttamista, sitä työtä, josta suuressa kahtiajaossa puhutaan. Kukaan työntekijämme ei saa työstään palkkaa tai palkkiota. EMME SIIS PYYDÄ ITSELLEMME MITÄÄN! Tarvitsemme rahaa vain avustustarvikkeiden varastointiin ja kuljetuksiin.

Joulukuun 8. päivänä 2001, rakas vaimoni ja uskollinen työtoverini kuoli vaikean sairauden, mielipahan ja raskaan työn murtamana. Lupasin hänelle, hänen kuolinvuoteensa ääressä, että en väistä ketään, kun kysymys on köyhien edusta.

Vastatessani viestiisi, meinasin mennä sieltä mistä aita on matalin. Raskaan työpäivän jälkeen luin viestisi ja vastasin toisin kuin ajattelin. Yritin olla ”sivistynyt”, pelata sitä peliä, jota valtaapitävät pelaavat. Anteeksi!

Tiedän, että tämän kirjoittaminen ei ole viisasta, mutta en ole koskaan kysynyt mielipiteeni hintaa, enkä voi sitä nytkään kysyä, en itseni, enkä vaimolleni antamani lupauksen vuoksi. Olen yksinkertainen kansanmies, eikä minusta ole pelien pelaajaksi.

Yhdelle näistä – projekti ja Martinus– säätiö tarvitsivat apuamme. Annoin projektiin toistakymmentä tonnia maalia ja yli tonnin pesuaineita! En pelännyt, että työmme sen vuoksi ”hajoaa”! Oletko miettinyt kuinka monta kymmentä tuhatta euroa nuo tarvikkeet olisivat tulleet maksamaan säätiölle, jos ne olisi pitänyt ostaa? Te, projektiin osallistujat, tarvitsitte apuamme. Me annoimme sitä, siitäkkin huolimatta, vaikka piispan tylyyden ja köyhien tarvitseman avun. Osasimme erottaa toisistaan kaksi asiaa, piispan tylyyden ja köyhien tarvitseman avun. Pyysimme kolehtia seurakunnaltasi, ts. tarvitsimme apua toimintamme pyörittämiseen. Oliko pyyntö kohtuuton?

Kaikki on suhteellista. Noiden kahden katulasten kodin budjetti on kuulemani mukaan miljoona euroa. Annoimme viime vuoden aikana 60.000 euron budjetilla apua yli rajan 5,7 miljoonan euron edestä. Tuolla miljoonalla toimintamme pyörisi 16, 6 vuotta!

Puhuessani Antti Pentikäisen kanssa 1.8.2005, hän totesi meidän toimivan eri alueilla kuin KUA ja eri tavoin. Autamme siellä, missä muut järjestöt eivät juuri operoi! Pentikäinen sanoi arvostavansa työtämme. Näin onneksi tekee suurin osa kirkkoherroista.

Jos kaikki seurakunnat toimisivat tavallasi, jäisivät köyhät auttamatta. Työmme katsottaisiin silloin turhaksi.

Minulla ei ole mitään syytä epäillä vilpittömyyttäsi. Haluan uskoa, että toimit tavallani; et tee sitä minkä tiedät vääräksi, etkä tee päätöksiäsi muita ihmisiä miellyttääksesi ja taistelet köyhien ja vähäosaisten puolesta, teoin, ei sanoin, maksakoon se mitä hyvänsä. Uskon myös, ettei sinulla ole kahdenlaisia kasvoja, etkä vaivaudu näyttelemään, koska tiedät, että Jumala näkee ajatuksemmekin, eikä Häntä naruteta. Uskon, ettei taskussasi ole kahdenlaisia punnuksia, vaan pyrit katsomaan asioita tasapuolisesti ja köyhien parhaaksi. Viestissä esittämäsi perustelut kielteiselle päätöksellesi uskallan kyllä kyseenalaistaa. En jaksa uskoa kohdallasi älylliseen epärehellisyyteen!

Ei-sanan ymmärrän, ilman selittelyjä. Selitystäsi en ymmärrä, ehkäpä olen liian yksinkertainen siihen? Oli miten oli, työmme jatkuu niin kauan kuin Työnantajamme niin tahtoo. Sitä ei yksi kolehti nosta eikä kaada. Tarjosin Sinulle mahdollisuuden olla mukana arvokkaassa työssämme. Myönnän kyllä, ettei kapisten köyhien auttaminen ole niin hohdokasta kuin jokin rakennushanke, eikä se saa julkisuutta osakseen, kun sillä ei ole maallisesti mahtavia suojelijoita, mutta uskon Työnantajamme suojeluksen riittävän.

Toivotit meille menestystä ja Jumalan siunausta. Se on parasta, mitä voit meille toivottaa.

Toivoisin, että joskus voisit poiketa Tervakoskelle tutustumaan työhömmme.

Oheistan viestimme mukaan luettelon niistä kohteista, joita autamme lähialueella.

Siunaavin terveisin ja menestystä vaativaan työhösi toivottaen

Upe Poutiainen
kerjäläinen